

Μήνυμα του Ολικού Αρνητή Στράτευσης Δημήτρη Χατζηβασιλειάδη

για τη νέα κλήση κατάταξης στις 28/5:

Όταν το κράτος σημαδεύει τους επαναστατημένους, οι επαναστατημένοι στρέφουμε το βλέμμα μας στο βλέμμα των καταπιεσμένων και των συντρόφων μας και λέμε: Αντεπίθεση!

Όταν τασσόμαστε από κοινού ενάντια στους μηχανισμούς της τυραννίας, της εκμετάλλευσης, της αλλοτρίωσης, δεν μετράμε τα χτυπήματα, τις διώξεις, τις ποινές, τις φυλακές, αλλά εκείνους που δεν συναντήσαμε ακόμα στον δρόμο.

Στις 20 του Μάη έλαβα ένα νέο "σημείωμα κατάταξης" για τις 28 του μήνα. Μόλις ένα μήνα πριν, στις 10 του Απρίλη κρατήθηκα αιχμάλωτος για μια νύχτα στο αστυνομικό τμήμα Αμπελοκήπων μετά από μπατσο-έλεγχο μπροστά στα κατειλημμένα Προσφυγικά της λεωφόρου Αλεξάνδρας, που έχουν στοχοποιηθεί από το κράτος, τα ΜΜΕ και τους φασίστες για να ξεπουληθούν σε επίδοξους κερδοσκόπους. Οι στρατοκράτες είχαν εκδόσει ένταλμα σύλληψης μου για δεύτερη ανυποταξία. Η δίκη εκκρεμεί. Εντωμεταξύ, το αλληλέγγυο κίνημα πληρώνει ήδη την ποινή για την πρώτη ανυποταξία και έχω χρεωθεί το πρώτο πρόστιμο των 6000 ευρώ, το οποίο αρνούμε να πληρώσω, όπως και το χαράτσι του δικαστικού μηχανισμού, τα "δικαστικά έξοδα". Ενόσο θα τρέχουν τα δικαστήρια της δεύτερης δίωξης, είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα γίνει νέα δίωξη.

Εδώ και μερικά χρόνια τα στρατο-κατασταλτικά επιτελεία εφαρμόζουν αναβαθμισμένες μεθόδους για την εκβίαση των αρνητών στράτευσης. Εκδίδουν αλληπάλληλες κλήσεις στράτευσης και διώξεις. Όταν το '74 το αστικό καθεστώς για να εξωραϊστεί δίκασε μερικούς χουντικούς, η δικτατορία κρίθηκε σαν μεμονωμένη πράξη. Η ανυποταξία διώκεται κι επιβάλλονται νέες ποινές κάθε φορά που ένας αρνητής ξανακαλείται να υπηρετήσει. Επιπλέον, με κάθε νέα δίωξη επιβάλλεται κι ένα οικονομικό πρόστιμο, που αποσκοπεί στην οικονομική εξόντωση των ανυπότακτων και του αλληλέγγυου κινήματος. Η πρόσφατη περίπτωση του Ολικού Αρνητή Μιχάλη Τόλη στον οποίον επιβλήθηκε δεύτερο πρόστιμο 6000 ευρώ την ίδια μέρα που δικαζόταν για προηγούμενη δίωξη είναι κραυγαλάιο παράδειγμα της εκβιαστικής πολιτικής των στρατοκρατών. Και πλέον οι διωκόμενοι συλλαμβάνονται με διαδικασίες αυτόφορου κι έτσι περνάνε από τα μπουντρούμια της μπατσαρίας και μεταφέρονται στα δικαστήρια σιδεροδέσμοι. Είναι πολύ προβλέψιμο ότι μια ωραία μέρα οι φαιοπράσινοι γραφιάδες θα βγάλουν μια διαταγή και μια ωραία νύχτα θα κρατηθώ πάλι σ'ένα κελί.

Γιατί όλα αυτά; Θα μπορούσα να πάρω τρελόχαρτο. Ή να καταταγώ για ένα τριμηνάκι, αφού στην ηλικία μου το μεγαλύτερο μέρος της θητείας είναι εξαγοράσιμο και το κόστος είναι σίγουρα χαμηλότερο από τα πρόστιμα και τις ποινές, που θα παραγραφόντουσαν αμέσως αν έσπαγα την ανυποταξία μου. Το ίδιο το κράτος μας ανοίγει παράθυρα για να την σκαπουλάρουμε. Ν' αφήσουμε τους μιλιταριστές να κάνουν την βρομοδουλειά τους ανενόχλητοι κι εμείς να συνεχίσουμε τον αγώνα εκ'του ασφαλούς.

Σε καιρούς άγριας επέλασης της εξουσίας το σκαπουλάρισμα γίνεται οδηγός αφομοίωσης στον εγκαθιστάμενο ολοκληρωτισμό. Πως θα την σκαπουλάρουμε από την κρίση; Πως θα γλιτώσω από την απειλή της ανεργίας; Πως θα κρατήσω τις καβάτζες μου όταν πέφτει ο διπλανός μου; Πως θα την βγάλω αλόβητος όταν τρώνε τους γύρω μου; Και γιατί μέσα στην αναμπουμπούλα να μην είμαι εγώ αυτός που θ'αρπάξει τις ευκαιρίες, θα τα τσεπώσει, θα δουλεύουν άλλοι γι'αυτόν και θα κάθεται ν'απολαμβάνει τις αποδόσεις της καταποσίωσης του;

Η φυγοπονία έχει πιο συμφέροντες τρόπους από την άρνηση στράτευσης για ν'αποφύγει την θητεία. Κι αντικειμενικά ούτε μια τοποθέτηση ενάντια στον στρατό από θέση αρχών ξεκομμένων από την καθημερινή πάλη, μια κριτική στον μιλιταρισμό με αφηρημένα ιδεολογικά κίνητρα θα μπορούσε να βρει νόημα στην ανάληψη του κόστους της Ολικής Άρνησης. Η Ολική Άρνηση Στράτευσης δεν πηγάζει από την προσωπική εκκεντρικότητα, ούτε στεριώνει σε πολιτικούς σχολαστικισμούς. Αντιθέτως, υπάρχει κάτι που ανατρέπει το τρομοκρατικό πλαίσιο της στράτευσης και της αποφυγής της, κάτι που αντιστρέφει τις πάντα συμβιβαστικές ατομικές λογιστικές και προσδίδει στην Ολική Άρνηση έναν

χαρακτήρα βαθιά κοινωνικό κι εξεγερσιακά προταγματικό: Έχουμε επίγνωση της στρατοκρατικής δομής όλου του κεφαλαιο-κρατικού συστήματος, όπως το βιώνουμε καθημερινά στον αγώνα για την ζωή και την ελευθερία. Άρα, δεν αναγνωρίζουμε καμιά υπαναχώρηση ως συμφέρουσα για την ισχύ των καταπιεσμένων κι ακόμα περισσότερο ως πρόσφορη για τον κοινό αγώνα. Κι έχουμε επίγνωση του κυρίαρχου κατακερματισμού που μεσολαβείται από τα ατομικά προγράμματα, από την α-κοινωνική βουβαμάρα, από την γλώσσα της αγοραίας οικονομίας που διαβρώνει τον κοινωνικό βίο. Η προσωπική επιλογή της Ολικής Άρνησης εκφράζει την ταξική συστράτευση των καταπιεσμένων, αναμεταδίδει ενδυναμωμένο το μήνυμα της αλληλεγγύης ενάντια στην εξουσία, ορθώνει μια συλλογική οριογραμμή, ένα βάραθρο μπροστά στ'άρματα και τα τερτίπια των κρατικών μηχανισμών.

Το ταξικό αντιμιλιταριστικό κίνημα επί έναν αιώνα κατήγγειλλε ότι στους πολέμους των αφεντικών σφαγιάζονται οι προλετάριοι. Όσο ακόμα η στρατιωτική ισχύς των εθνικών κρατών εξαρτιόταν από την καθολική στράτευση, το σύνθημα "να πολεμήσουν τ'αφεντικά για τα συμφέροντά τους" αντικατόπτριζε μ'έναν τόνο σαρκασμού το διαρκές επαναστατικό πρόταγμα της άρνησης υπηρεσίας στα καπιταλιστικά σφαγεία.

Σήμερα όμως, απέναντι στην σταδιακή μετατροπή του στρατού σε επαγγελματικό μηχανισμό και στην κυριαρχία των παραστρατιωτικών σχηματισμών και των ιδιωτικών πολεμικών εταιρειών στις σύγχρονες συρράξεις παγκοσμίως, απαιτείται μια συνθετότερη αντίληψη από την προλεταριακή-κοινωνική πλευρά. Στις νέες συνθήκες κύριος παράγοντας σταθερότητας της πολεμικής μηχανής γίνεται σε κάθε περίπτωση η μισθωτή εξάρτηση. Ο τεχνοκρατισμός και η εξειδίκευση ήταν ανέκαθεν χαρακτηριστικά της μιλιταριστικής οργάνωσης και σε κάθε εποχή υπερτονίζονταν στην κρατική προπαγάνδα για να μεγεθύνουν το μυστικιστικό δέος της εξουσίας. Ωστόσο, το σημαντικό στις τρέχουσες εξελίξεις δεν είναι η τεχνολογική ικανότητα των καθεστώτων να μακελεύουν τις κοινωνίες, όσο η κατασκευή μιλιταριστικών μορφωμάτων που είναι ταξικά προσδεδεμένα στα συμφέροντα του κεφάλαιου και γι'αυτό ικανά να επιδεικνύουν την μέγιστη απανθρωπιά, αν και ανίκανα για τον ελάχιστο ηρωϊσμό. Οι κάθε λογής μισθοφόροι δίνουν στ'αφεντικά την δυνατότητα να διεξάγουν άγριους πολέμους εναντίον μας χωρίς την δική μας συμμετοχή.

Αν τον προηγούμενο αιώνα χρειαζόταν η αναισθησία των υπηκόων ενός κράτους για να συμμετέχουν σε ολοκαυτώματα, σήμερα αρκεί η αναίσθητη αδιαφορία για να δουλεύει ακατάπαυστα το διακρατικό σφαγείο. Η σχέση κυριαρχίας δεν βρίσκεται ειδικά στον δορυφόρο που καθοδηγεί τον πύραυλο πάνω από την Παλαιστίνη ή τους μισθοφόρους ισλαμιστές στην Συρία, αλλά στο αντικοινωνικό υπόστρωμα του αστικού πολιτισμού.

Άρα, σήμερα απαιτείται ο αγώνας ενάντια στον στρατό να είναι ενεργητικός, να συνδεθεί με το σύνολο του ταξικού-κοινωνικού κινήματος, να δώσει μαχητική ώθηση στα ανοιχτά μέτωπα πάλης. Να δυναμώσουμε την προλεταριακή-κοινωνική αντίσταση και την συνοργάνωσή της, ν'απλωθεί ο εξεγερσιακός-αντικρατικός αντιμιλιταρισμός για να σπάσουν στους δρόμους τα μισθοφορικά τείχη.

Η θέση των Ολικών Αρνητών είναι στην πρώτη γραμμή της διεθνιστικής αλληλεγγύης, στην πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντια στο συνοριακό καθεστώς και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στην πρώτη γραμμή της αντιφασιστικής πάλης, στην πρώτη γραμμή της συλλογικής αντίστασης στην οικονομική τρομοκρατία, που στηρίζεται στα όπλα και τις φυλακές του κράτους, στην πρώτη γραμμή των εργατικών κινητοποιήσεων, που χτυπιούνται με αστυνομικο-στρατιωτικούς μηχανισμούς κι επιστρατεύσεις. Στην ταξική στράτευση δεν χωράνε ελιτισμοί. Από μια τέτοια θέση μάχης η Ολική Άρνηση Στράτευσης αποτελεί παράδειγμα αφοπλισμού της κρατικής τρομοκρατίας και παράδειγμα ρήξης με την εξατομίκευση.

Καθώς ως Ολικός Αρνητής και αναρχικός γίνομαι στόχος εντεινόμενων διώξεων για να χτυπηθούν οι αγώνες στους οποίους αναγνωρίζω την κοινότητά μου, αισθάνομαι το καθήκον να δηλώσω δημόσια ότι σε ενδεχόμενη νέα αιχμαλωσία μου με αφορμή την τρίτη δίωξη για ανυποταξία, θα κάνω ότι μπορώ για να χαλάσω την ησυχία των μισθοφόρων της στρατιωτικής δικαιοσύνης και της μπατσαρίας. Έχουμε συλλογικό καθήκον να καταδείξουμε πως τα χάρτινα στρατιωτάκια λυγάνε.